Donderdag, 28 February 1839. No. 26.

VLISSINGSCHE COURANT.

BEKENDMAKING.

Het KANTONGEREGT te VLISSINGEN, Arrondissement Middelburg, Provincie Zeeland, maakt bij deze bekend, dat de dagen en uren van den aanvang van deszelfs gewone teregtzittingen, alsnu, met goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Minister van Justitie, zijn vastgesteld op elken *Dingsdag* en *Vrydag*, des middags ten twaalf uren.

Vlissingen, den 26 Februarij 1839.

De Kantonregter,
SERLÉ.
De waarnemende Griffier,
C. SCHOUT VELTHUYS.

Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, *den 27 February.* Het hoofdkwartier van Z. K. H. de Erfprins van *Oranje*, is sedert eenigen tijd te Boxtel gevestigd.

— Uit Harderwijk schrijft men van den 22 Februarij: » Morgen zal van hier te water naar Hellevoetsluis vertrekken, een detachement, sterk 100 onder-officieren en manschappen, onder bevel van den 1ⁿ Luitenant *Rysterborch* van de kavallerie, begeleid wordende door de 2ᵉ Luitenants *Kuypers*, *van Haeften* en *Umbgrove*, allen van de artillerie, en den officier van gezondheid 3ᵉ klasse *Rooseboom*, om, den 28 dezer, op het schip *Generaal van den Bosch* te worden ingescheept, zullende mede, op den 26 dezer, van hier te water naar het Nieuwe diep vertrekken, een detachement, sterk 100 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den 2ⁿ Luitenant *Hoekstra*, van de infanterie begeleid door den 2ⁿ Luitenant *Lammeree*, mede van de infanterie, den 2ⁿ Luitenant *van Rheede van Outshoorn*, van de artillerie en den officier van gezondheid 3ᵉ klasse *de Barry*, om ook den 28 dezer, op het schip *Jan Pieterze Koen* te worden geëmbarqueerd, om vervolgens naar Java te worden vergevoerd.

TIEL, *den 22 February.* Heden had hier plaats de inwijding der schoone, nieuwe joodsche synagoge, uit eigene middelen door de Israëlitische gemeente gebouwd, en van vele sieraden rijkelijk voorzien.

De plegtigheid begon met het zevenmaal ronddragen van de boeken der wet, welke, onder gezang van psalmen en daartoe vervaardigde liederen, uit de oude synagoge in dit nieuwe heiligdom werden overgebragt. Hierop hield de opperrabijn van Nijmegen, in het Nederduitsch, eene leerrede, naar aanleiding van *Num.* XXIV, vs. 5. Hij wees in derzelve de gemeente op de schoonheid van haar nieuwe kerkgebouw en prees haar van wege de opofferingen, die zij zich had getroost, om hetzelve daar te stellen. Vervolgens bragt hij haar onder het oog, dat de uiterlijke schoonheid niet voldoende was om dit heiligdom de godsdienst in hetzelve te verrigten, aangenaam te maken in het oog van God. — Daartoe moest de godsdienst in hetzelve worden waargenomen met uiterlijke welvoegelijkheid, — doch ook deze moest opleiden tot betamelijke gevoelens en gezindheden, — vooral werd er vereischt aandacht, eerbied voor God en liefde tot alle zijne medemenschen.

FRANKRIJK.

PARIJS, *den 23 February.* Omtrent 180 studenten van Montpellier hebben aan de Belgische studenten een adres gezonden, waarin zij zeggen: » uwe zaak is de onze. Bij den eersten aanval zullen wij bij u zijn; bewaar voor ons eene plaats in het voorste gelid. Moed, broeders! Laat de Koningen van Europa u eens aanvallen, wij, Frankrijk, zullen hun antwoorden!"

— Uit Mexico verneemt men, dat al de Fransche ingezetenen te Vera-Cruz door Mexicasche soldaten naar het kasteel van St. Jan d'Ulloa zijn gebragt, van waar zij naar Frankrijk zullen worden terug gevoerd. Zij hebben hunne goederen tegen elken prijs moeten verkoopen.

— Uit Bordeaux schrijft men van den 19, dat het Engelsche driemastschip *Gulnar*, met 7900 geweren voor Don *Carlos* geladen, op de kust van Valentia door Spaansche kruisers is genomen en te Barcelona is opgebragt.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den 22 February.* De Belgische zaakgelastigde aan het Pruissische Hof, de Heer *Beaulieu*, is den 19 dezer van Berlijn afgereisd, zich vooreerst naar Dresden begevende.

Ook aan den Heer *O. Sullivan de Gras*, Belgisch gezant te Weenen, is van wege Z. M. den Keizer van Oostenrijk verklaard, dat zijne diplomatieke werkzaamheden aan het Keizerlijk Hof hadden opgehouden.

— Te Trieste zijn van alle kanten de treurigste berigten ingekomen omtrent de schade, door de stormen in de laatste helft van Januarij in de Adriatische, Middellandsche en Zwarte zee aangerigt. Het aantal der verongelukte of zwaar beschadigde schepen moet ontzettend groot zijn.

BELGISCHE BERIGTEN.

Het *Journal d'Anvers* zegt, dat in de roomsche kerken gebeden worden afgelezen, om van den hemel het *behoud* van het vaderland af te smeeken; dat wil zeggen (volgens het *Journal d'Anvers*) om oorlog te verkrijgen en al de daarmede gepaard gaande liefelijkheden, als daar zijn pest, hongersnood, verwoesting van landerijen, moord, brandstichting, bankroet enz.

— De voorvechters van den tegenstand schijnen ontmoedigd te zijn door de nederlaag, welke zij bij de benoeming der rapporteurs in de onderscheidene sectien geleden hebben. De dagbladen der oppositie, die bereids victoria geschreeuwd hadden, beginnen ook hunnen toon eenigzins te laten zakken. Zelfs de *Observateur*, de voornaamste tolk dezer partij, is veel bedaarder, en ijvert nog slechts tegen de leden, die zich buiten stemming voor alsnog gehouden hebben.

Mengelingen.

LIEFDE EN GEESTDRIFT.

In den avond van den 6 Februarij 1831 waren, in een prachtig huis op de Heerengracht te Amsterdam, de leden van het gezin des Heeren *F*..., vermogend koopman, onder het rustig genot van een kopje thee, bijeen gezeten, en onderhielden elkander over de belangrijke gebeurtenissen van dien tijd, zoo rijk aan sombere herinneringen. Men zag met zekere ontroering het oogenblik naderen, wanneer een zacht getik aan de deur zou waarschuwen, dat de courant weder daar was, om der hoop of der vrees nieuw voedsel te geven, en met levendige belangstelling zag men het gewenschte nieuws te gemoet, waaruit deze rozen, gene doornen plukt, om de digt gesluijerde toekomst te versieren. Naauwelijks was het dagblad op tafel, of aller oogen vonkelden van nieuwsgierigheid; de goede Heer *F*... zette aanstonds zijnen bril op, legde zijne pijp ter zijde en begon te lezen. Maar op eens ontroerde zijne stem; zijne handen beefden; een traan glinsterde in zijn oog: hij las het verhaal van *van Speyk's* roemvollen dood!

De Heer *F*..., zijne echtgenoote, zijn zoon *Hendrik*, zijne dochter *Betje* en zijn nichtje *Maria* — een schoon achttienjarig meisje, dat, hare ouders vroeg verloren hebbende, bij haren oom inwoonde — gevoelden te gelijk eene diepe treurigheid en eene onbegrensde bewondering voor den held, die niet geschroomd had zijn leven voor de eer der Hollandsche vlag op te offeren, en te toonen, dat, zoo de Belg, in zijne ijdele grootspraak, het woord Vaderland altijd op de lippen heeft, de Hollander verachtend zwijgt, en — voor het zijne weet te sterven.

De twintigjarige *Hendrik*, tot dus verre een traag jongeling, wiens geest voor alles koud bleef, gevoelde zich in eens bij dit treffend voorval van edele geestdrift opgetogen. Zijne sluimerende ziel ontwaakte, en hem werd, als ware het, een nieuw leven geschonken. De daad van *van Speyk* deed zijne oogen schitteren en zijn hart kloppen, en gaf zijner woorden die overredende kracht, waarvan het vuur in ons binnenste schuilt. » *Van Speyk*," sprak hij, » roept mij mijnen pligt toe, en zijne stem zal worden gehoord. Een weesjongen, arm en onbekend, heeft den Nederlander het voorbeeld van den edelsten dood gegeven; en zijn dierbaar bloed zou te vergeefs hebben gestroomd? Neen, zijne verminkte leden wijzen ons den weg tot de overwinning, tot de wraak op den snooden vijand, door wiens euvelmoed *van Speyk* is gestorven. Zijn marteldood heeft zaden gestrooid, waaruit een heldengeslacht zal ontkiemen. Niets is in staat mij te weerhouden; dierbare ouders! vergeef het mij, zoo ik uw hart bedroef, maar het pligtgevoel spreekt luide, ik moet gehoorzamen. De Koning roept zijne getrouwe Nederlanders te wapen! Onze grenzen worden door roof- en moordzieke benden bedreigd; morgen zal ik, benevens zoo vele anderen, de wapenen opvatten." Met de grootste verbazing hoorden de Heer *F*.... de taal van *Hendrik* aan, die zij geenszins uit zulk eenen mond hadden verwacht. De jeugdige *Maria*, door hem bemind, maar welke tot dus verre niet aan zijne liefde had beantwoord, omdat zij zich met zijnen koelen aard niet kon vereenigen, vestigde eenen blik op hem, die zijne hoop deed herleven, en hem verzekerde, dat hij, door dit voornemen aan den dag te leggen, zeer in hare achting was gerezen; want het vaderlandslievende meisje blaakte van geestdrift voor de edele zaak. Zij durfde evenwel bij deze gelegenheid geen woord van aanmoediging uiten, daar zij begreep, dat zulks de ouders van den eenigen zoon zoude bedroeven; want het denkbeeld van hem naar het leger te zien vertrekken, was hun onverdragelijk. Zijne zuster omhelsde hem, en smeekte hem, met de tranen in de oogen, om van zijn besluit af te zien. Zijne ouders stelden hem levendig hunnen angst, hunne vreeselijke onrust voor, wanneer hij, zonder van veel nut te zijn, vermoeijenissen en gevaren, hem zoo geheel ongewoon, zoude tarten. Welligt zoude het hem eenmaal, maar dan te laat, berouwen. Welligt zoude hij, ver van al de zijnen, eenzaam en verlaten sterven. Maar niets kon zijn besluit veranderen. » *Van Speyk* wijst mij den weg," was zijn antwoord. » Het vaderland heeft verdedigers

noodig." Mijn arm is zwak, maar mij voorbeeld zal anderen aansporen." -- Van dit oogenblik af was *Hendrik* een held geworden.

Hendrik nam dienst, en weldra werd de tijd van zijn vertrek naar het leger bepaald. Hij kreeg een verlof van twee dagen. Hoe groot was niet de vreugde der zijnen, dat zij hem nog eenmaal aan hun hart konden drukken! Zij bewonderden zijne militaire houding, zijne sierlijke montering, die hem zoo goed stond, en zijne standvastigheid en geestdrift, daar hij zich door het ruwe leven van den soldaat niet liet afschrikken, om den heiligsten pligt jegens het Vaderland te vervullen. -- *Hendrik* bragt deze twee dagen met verrukking door in den schoot van zijn gezin, en het was hem, of *Maria* vertrouwelijker met hem omging en zijne wenschen verhoorde. Wanneer zij hem aanzag, werden hare schoone wangen met eenen donkeren blos bedekt, en zij kon niet nalaten, hare belangstelling in zijn behoud op de ondubbelzinnigste wijs te laten blijken. De jongeling, hierdoor aangemoedigd, waagde het, *Maria* te smeeken, niet langer onverschillig te blijven, daar een enkel woord van haar hem in staat zoude stellen, alle gevaren te trotseren, en hem de hartverscheurende afwezigheid te verzachten. Zij wendde het hoofd om, doch reikte hem de hand, zeggende: » Deze zal u toebehoogsen, wanneer gij met het kruis terug komt." Onbeschrijfelijk was de vreugde des jongelins bij het vernemen dezer hoopvolle woorden. De hem voorgeschreve voorwaarde scheen hem, in de geestdrift, door de alvermogende liefde bij hem opgewekt, gemakkelijk vervuld te kunnen worden: hij stelde zich met eenen ridder uit de middelleeuwen gelijk; en toen hij een blonden haarlok van *Maria* had ontvangen, drukte hij dien aan zijn hart, waande zich onverwinnelijk, en had bijna uitgeroepen, even als de *Cid:*

Paraissez, Navarrais, Maures et Castillans,
Et tout ce que l'Espagne a produit de plus grand.

Maar in deze treurige wereld is de blijdschap zelden langdurig, en *Hendrik* vond zich weldra genoodzaakt, zijne ouders en *Maria* het droevig, misschien eeuwig vaarwel te zeggen. Tranen vloeiden uit aller oogen, en zelfs kon de jonge krijgsman de zijne niet weerhouden. Van *Maria* verkreeg hij den eersten, zedigen kus der liefde. O! nu gevoelde hij heldenbloed in zijne aderen stroomen.

De eerste maanden zijner militaire loopbaan werden door geene belangrijke gebeurtenissen gekenmerkt. Het *status quo*, door de roemrijke wapenfeiten onzer dapperen een oogenblik vervangen, wiegde reeds Europa in eene schijnbare rust, verlamde de geestdrift, en deed het naar den strijd hakende hart zijnen ijskouden invloed gevoelen. Maar *Hendrik* bewaarde het edel vuur in zijn binnenste -- hij dacht aan zijne beminde en aan *van Speyk's* dood!!!

Maar op eens klonk het gedenkwaardige *voorwaarts* door de gelederen onzer dapperen, en de blijde mare van het inrukken in Belgie vervulde ieders hart en mond. *Hendriks* bataillon bevond zich in den aanvang van Augustus 1831 bij den aanval op een der Belgische dorpen, die door onze troepen werden ingenomen, en hij zelf vertoonde de grootste onverschrokkenheid en koelbloedige beradenheid in het gevaar. Van eenige zijner kameraden gevolgd, stormde hij een huis binnen, waaruit de Belgen een gestadig vuur onderhielden. Vele vijanden werden nedergeveld; *Hendrik* liep de trappen op, en zag eenen Belgischen Luitenant, die zich had overgegeven, doch wien de soldaten, door het vuur van den strijd verhit, geen kwartier wilden geven. Hij trad tusschen beiden en bragt hun de nuttelooze wreedheid van hun gedrag onder de oogen. » Een overwonnen vijand is geen vijand meer," sprak de edelmoedige jongeling. » Hollanders stelt u niet gelijk met hen, wier handelwijze gij te regt verfoeit en veracht." Beschaamd vergenoegden zich de soldaten met zich van den Belg te verzekeren, zonder hem verder te mishandelen.

Hendriks Kapitein vernam deze edele daad, en betoonde hem zijne tevredenheid over zijn gedrag: hij werd tot Sergeant bevorderd. Hoe klopte zijn hart bij dit denkbeeld, met de gedachte aan *Maria* vereenigd!

In den slag bij *Hasselt* had *Hendrik* het geluk, om door zijnen moed een Belgisch vaandel te veroveren. Met verrukking en warme erkentelijkheid vernam hij hierna zijne bevordering tot den graad van Luitenant. *Van Speyk!"* dacht hij, » heldhaftig martelaar! gij hebt mijn zwaard bestuurd; beminde *Maria!* uwe liefde is het heerlijk loon, dat mij wordt bereid."

Maar de Belgen, hunne voornaamste strijdkrachten verzameld hebbende, wachtten, met hunnen onwettigen Koning aan het hoofd, het Hollandsche leger bij *Leuven* af. De schandelijke vlugt van *Hasselt* zoude hier, waanden zij, in zegepraal veranderen en hun smaad door lauweren worden vervangen. Maar Nederlands Vorstentelg was daar, en voegde het uitstekende krijgsbeleid bij eenen weergaloozen moed. Maar Nederlands zonen stonden tegenover hen, door de bloedige schim van *van Speyk* tegen trouweloosheid en verraad ten strijde geleid. De goede zaak zegevierde, en de Belgische verwatenheid werd in het stof vernederd.

(Vervolg en slot hierna.)

MIDDEL TEGEN DE VERVELING.

Onder bovenstaand opschrift, las men vóór eenigen tijd in vele Londensche dagbladen, het volgende:

Josepy Sekyll, dikwijls met veel deelneming de verveling aanschouwd hebbende, die de landedellieden (country gentlemen) ondervinden, wanneer zij in den eentoonigen huisselijken kring begrenst zijn, en bijna overtuigd zijnde, dat men aan deze verveling het groot aantal zelfmoorden moet toeschrijven, die in den loop der vorige maand hebben plaats gegrepen; voorts overwegende, dat het soms op het land zeer onaangenaam kan zijn, om met zijne buren om te gaan; gelet eindelijk op de gemakkelijkheid, waarmede de verschillende leeskabinetten met hunne geabonneerden, hoeverre ook van de hoofdstad verwijderd, zich geregeld in aanraking stellen, heeft kortelings in *Spring garden* een *bureau* daargesteld, met het doel om aan de landedellieden, gedurende hun verblijf op hunne landgoederen, logeergasten en aangenaam gezelschap voor eenen zeer *civilen prys* te verschaffen.

Tegen betaling van den abonnements prijs van dertig guinjes in het jaar, verkrijgen de inschrijvers het regt, tot het bekomen van vier logeergasten, die wekelijks kunnen vernieuwd of verwisseld worden, naar goedvinden der landedellieden.

Eene inschrijving van vijftien guinjes geeft slechts het regt op twee logeergasten, die niet dan eens in de 14 dagen kunnen verwisseld worden.

Bij het lezen van den catalogus van den Heer *Joseph Sekyll*, kan men zich overtuigen, dat hij eene volledige verzameling van allerlei logeergasten, ten getale van *zeshonderd en zestien*, bezit, gereed om op de eerste aanvraag zich te begeven, werwaarts men zal verlangen, binnen de grenzen van het vereenigd koningrijk, onder anderen:

Drie Pairs uit Schotland.

Zeven dito uit Ierland.

Vijftien *geruineerde* baronets.

Acht Admiraals van de gele vlag.

Zeven en veertig Generaal-Majoors op halve soldij. (NB. Deze achtenswaardige militairen geven allen, met meerder of minder bevalligheid, verslag van den oorlog op het Schiereiland).

Zeven en twintig oude weduwen met *douairie.*

Honderd zeven en tachtig bejaarde jonge jufvrouwen met een gering inkomen.

Voorts nog vele geestelijke personen, buiten dienst, die bijna allen op de viool spelen.

Daarenboven zullen de dooven en stommen, de jagers, en zij, die een reisverhaal naar Parijs kunnen verhalen, tot onderling bepaalden prijs worden afgeleverd.

Al de hierboven genoemden spelen kaart, en doorgaans tot veel voordeel voor hunne *patners.* Zij zien er volstrekt niet tegen op, om des Zondags-avonds te spelen, of des morgens als het regent.

De geabonneerde is verpligt voor zijne logeergasten viermaal daags op te disschen, en wanneer een nunner Pair van Schotland of Ierland is, moet hij hem *Claret* te drinken geven.

Wanneer een of ander der logeergasten mishaagt, verzoekt men slechts het woord *assommant* tegen over den naam in den catalogus te schrijven, of wel hetzelfde woord met krijt op den rug van dien persoon, bij het terugzenden; met de eerstvolgende diligence zal hij voor een ander verruild worden.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 27 *February.* Sedert den 25 dezer is alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Charlotte, R. Muys, van Duinkerken, met suiker; *Elise*, C. Moller, van Messina, met fruit; *Deora*, F. Ockelmann, van Santander, met wol; *Johanna*, S. Evers, van Bremen, met stukgoederen; *la jeune Caroline*, A. Vatrien, van Hull, met ballast; *Restless*, G. Asnott, van New-Castle, met steenkolen; *de jonge Johanna*, J. B. Bergman, van Londen, met stukgoederen.

Van deze Stad is gezeild:

De jonge Abraham, P. Biesta, met stukgoederen.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.